

in den vorm van advies voor wat nog opgebouwd moet worden. Zoo alleen zou de Kerk deze roeping, gesteld dat dit de roeping der Kerk was, behoorlijk kunnen volbrengen.

We spreken dit alles zoo kras uit, omdat zoo alleen hielder kan worden ingezien, waartoe dit beginsel consequent leiden moet. Nieuw nu is dit beginsel niet, en wie de historie der Kerk kent, weet ook zeer goed, door wie dit beginsel steeds verkondigd is geworden. Het beginsel kan zelfs nog verder worden doorgetrokken, want er is natuurlijk geen enkele reden, waarom de Kerk deze roeping alleen tegenover de Overheid zou te vervullen hebben. Er zijn behalve de Overheid nog tal van andere organisaties en kringen, die evenzeer regelingen en bepalingen maken, waarbij Christelijke beginselen betrokken zijn. Ook voor al die organisaties van wetenschap, kunst, handel, bedrijf, landbouw zou de Kerk dus deze zelfde roeping te vervullen hebben. Als pilaar en vastigheid der waarheid zou de Kerk in het midden van heel ons menscheijk leven moeten staan, om uit Gods Woord alle beginselen voor elk gebied des levens af te leiden en daarbij aan alle machten en autoriteiten te verkondigen, wat de eisch is van Gods Woord.

Onze Kerken hebben zich daarom wel ernstig rekenschap te geven van de vraag, of ze metterdaad dien weg op willen. Het baat niet om te zeggen, dat men de roeping der Kerk waarlijk niet zoo breed opvat, maar alleen over de doodstraf zich uitspreken wil, want als de Kerken eenmaal een voet op dezen weg zetten, zal de logica van het beginsel haar wel voortdrijven tot het einde toe. En dat dit ook metterdaad de bedoeling is, bleek wel uit hetgeen een der warmste verdedigers van dit voorstel deze dagen schreef, dat dit voorstel in zake de doodstraf daarom van zoo hoog belang was, omdat daaruit blijken kon, of de Kerk haar sociale roeping begreep. Het voorstel in zake de doodstraf is dus volstrekt niet zoo onschuldig als het er uitziet. Het moet dienstdoen om onze Kerken op een geheel nieuwe weg te leiden. Wordt het door de Generale Synode aangenomen, dan zal daarmee principieel zijn uitgesproken, dat de Kerk ook op zuiver politiek terrein heeft op te treden, om daar de eischen van Gods Woord te handhaven. Mogen we daarom de vraag stellen, of dit naar Gereformeerde opvatting metterdaad de roeping der Kerk is?

Leestafel.

J. POSTMUS. OUD-HOLLAND EN DE REVOLUTIE. Nieuwe Studien en Schetsen. Met Portretten en Illustraties. Kampen — J. H. Kok — 1910.

Een lijvig boek van niet minder dan 436 bladzijden, dat met zijn kloek letter op zwart papier, met zijn gulden stempels op blauwen band, een indruk van voornaamheid maakt. Een indruk, die, laat het mij maar terstond zeggen, ook na kennismaking van den inhoud, zeer versterkt dan verwacht wordt.

POSTMUS levert ook hier serieuze werk. Van deze zijn nieuwe studien en schetsen waarachter heel wat studie zit, waren sommige mij reeds bekend uit periodieken, waarin hij voor haar een onderdak had gevonden; anderen leerde ik hier in het eigen huis voor het eerst kennen.

Over het geheel was, hetzij dan de hernieuwde, hetzij de eerste kennismaking mij bijzonder aangenam.

Zoo aangenaam zelfs, dat ik daarom een formeel betwaaft dat ik tegen dit boek op mijn hart heb, geneigd ben te overtuigen.

Toch meen ik het te moeten uitspreken.

De titel is OUD-HOLLAND EN DE REVOLUTIE en het boek zelf bestaat uit twee deelen, van welke het eerste uit XII en het tweede uit III hoofdstukken bestaat. Uit een oogpunt van symmetrie reeds, niet onbedenklijk. Maar nog bedenkelijk, doordat dit tweede deel met het eerste zoo ongeveer niets te maken heeft en, waar het handelt over geheel andere onderwerpen dan het eerste, niet dat eerste dan ook niet onder één titel mocht gebracht. Doordat de heer POSTMUS dit toch heeft gedaan, verbijstert hij zijn lezers. In een boek toch over: OUD-HOLLAND EN DE REVOLUTIE doen die laatste drie hoofdstukken zoo raadselachtig vreemd en komt bij de lezers de vraag op: "Wat doet dat er nu bij?"

De geachte schrijver heeft dit zelf blijkbaar gevoeld. In zijn VOORBEHOUDT zelf zegt hij: "Dat het tweede gedeelte der studien en schetsen, hier verzameld, niet tot een afzonderlijk boekdeel is uitgegroeid, ligt niet aan den schrijver."

Aan wien het dan wel ligt?

Dat zegt hij niet.

Ik vermoed, dat er een quaestie tusschen schrijver en uitgever achter zit en, is dit mijn vermoeden juist, dan heb ik reden om mij te verwonderen over de meegaandheid van den heer POSTMUS.

Maar ik heb toch ook weer reden om mij te verheugen, dat het zoo geloopten is, want in dat als tweede deel van OUD-HOLLAND EN DE REVOLUTIE, zoo wonderlijk doende laatste gedeelte van het boek hebben wij in de drie hoofdstukken:

KLASSENSTRIJD.
(De "mindere man" in onze geschiedenis).
DE BELIEFDE VMSCHIEKINGEN.
(De dochters van Roemer Visscher).
EEN VERGETEN HOOFDSTUK.
(De Oranje-prinzen in onze letterkunde), — een drietal zeer lezenswaardige artikelen als op den koop toe.

Het eerste gedeelte, het eigenlijke werk, bestaat, zooals ik reeds zeide, uit een XII hoofdstukken.

Het wordt gekenschetst door den auteur zelf met deze woorden: "In de opstellen die het eerste en verreweg grootste gedeelte van dit boekwerk inmenen, heb ik getracht de ontmoeting te schetsen tusschen het OUD-HOLLAND, in zijn verwording, en de FRANSCHE REVOLUTIE, zooals ons die hier bereikte."

De titels der XII opstellen waarin POSTMUS dit dan heeft getracht en die ik hier afschrijf om mijn lezers een denkbeeld van het boek bij te brengen, zijn deze:

I. VÓór DEN STORM.
(De Republiek in de 18e eeuw).
II. NAVONKELING.
(Wolff en Deken).
III. KENTERING (I).
(De beweging van 1780).
IV. KENTERING (II).
(Rijswijk Feitb).
V. VAN ONZE NATIONALE EBBE (I).
(Het befaamd getijde van 1795).

VI. VAN ONZE NATIONALE EBBE (II).
(Nog stilstaande wateren).
VII. UNUS ILLE VIR (I).
(Getolereerd?)
VIII. UNUS ILLE VIR (II).
(Oudergang).
IX. UNUS ILLE VIR (III).
(Oudergang niet. Een ramp).
X. UNUS ILLE VIR (IV).
(Bilderlijk als Calvinistisch Nederlander).
XI. LEIDEN ONTZEY.
(3 October 1823).
XII. VAN EEN HELRIJK LOY.
(Antony Christiana Winand Staring van den Widenborch).

Na gezette lezing wil het mij voorkomen dat wat de schrijver getracht heeft: de ontmoeting te schetsen tusschen het OUD-HOLLAND in zijn verwording en de FRANSCHE REVOLUTIE, hem ook is gelukt.

Hier en daar kwam onder het lezen dezer opstellen een enkele denking bij mij op. Zoo bij het eerste, waar ons "het oude, maar met den tijd oud en verouderd geworden," waar ons "de Republiek in haar late veldagen" zal worden getekend en POSTMUS dan, door een eigenaardige associatie van denkbeelden, op de ook door mij hooggewaardeerde werken komt van L. E. en wel op: ONDER DE REPUBLIEK en SILHOUTTEN. De lezer, die met deze werken niet bekend is, zal, naar ik meen, door dit opstel van POSTMUS dat bekendheid met die twee werken van L. E. onderstelt, geen beeld krijgen van de Republiek in haar late veldagen.

Evensoo dunkt mij, dat een niet-Amsterdamse lezer, en zelfs niet ieder Amsterdamse lezer, zal begrijpen wat de auteur bedoelt wanneer hij vertelt, dat Betje Wolf altijd sprak in "Pypenmaatschappelijke verkiezingstijl".

Ook komt mij deze uitzal tegen de "nicu-weren", ook tegen de nieuwere onder ons, op p. 56 niet geheel billijk voor: "Maar wat heeft dit realisme, echt, gezond, rein, gemeec met het vize, vooze, vuile, dat ons nu, naar de moda onzer tijds — tot zelfs in zich noemende Christelijke boeken — onbeschaamd wordt voorgelegd. Een gedegenereerde Rotterdamse achterbuurt b. v. vindt ge bij *Betje Wolf* niet, en nooit brutaal-schandelijk gephotografeerd".

Het laatste zal wel uitkomen.

Maar aan de werkelijk groote verdiensten van dit boek doet dat alles niet te kort.

OUD-HOLLAND EN DE REVOLUTIE is een product van echt antirevolutionnaire literatuur, bepaaldelijk belletrische.

De schrijver is bezield voor de Nederlandsche gedachte en weet er ook voor te bezien. Vooral komt dit uit in de opstellen "Unus ille vir", over BILDERDIJK, "den max, die alleen pal staat en de Revolutie, ook al slaat ze zich hier spoedig den conservativen mantel om de lenden, *horcht!*" Voor den schrijver is hij, evenals voor ons, "de laatste zoon van het oude volk" vertegenwoordiger, met "de zeven duizend die de knie voor Bjal niet hadden gebogen", dergenen die mettertijd de eersten zullen zijn van een NIEUW geslacht, vragend naar Holland's OUD paden, om daarop voort te varen.

Men leze en late lezen onder ons dit principieel en daarbij fraai gestileerde boek.

Verenigingsleven.

"VACANTIE BUITEN".

Als in het voorjaar, reeds lang vóór de zomervacancies beginnen, het weer mooi is, worden haast in alle kringen voor de komende maanden plannen gemaakt. Ieder voor zich reikt uit, waarheen hij zal gaan, hoe lang hij uit zal kunnen blijven, hoever zijn reizen zich zullen kunnen uitstreken, wat hij allemaal zal kunnen gaan zien en wat dies meer zij.

Maar er zijn ook heel wat menschen, wien geen vacantie wacht, of wien geen geld ter beschikking staat om de vacantedagen elders door te brengen. Ten aanzien van desulken voelt men onwillkeurig een zeker medelijden oprispen, vooral als men bedenkt, dat er onder de in dit opzicht misdeden soveel kinderen zijn, die zoo gaarne ook eens iets nieuws zouden zien gelijk hun kameradjes; zooveel kinderen ook uit de meer of minder groote steden, die daar niet zooveel frische lucht kunnen inademen als voor hun wankelende gezondheid noodig zou zijn, en die het zoo dringend noodig zouden hebben, eens naar het platteland te kunnen gaan, om daar in het gezonde buitenleven op krachten te komen.

Geluklijk, dat er zich vereenigingen gevormd hebben, die zich het lot dezer laatste hebben aangetrokken. Zulke vereenigingen kunnen, *mits zij bij hun arbeid met groote soberheid te werk gaan*, veel goeds en nuttigs verrichten tot behoud van een goede hoovesheid volkskracht.

Verblijvend is het intusschen, dat men van Christelijke zijde dezen sociale arbeid niet heeft overgelaten aan het niet-Christelijk deel der natie, maar ook zelf de handen nit de mouw heeft gestoken, ten einde kinderen nit Christelijke gezinzen eenige weken in een jaar onder Christelijke leiding van het buitenleven te doen genieten.

Van Christelijke zijde heeft men namelijk gesicht de vereeniging "Vacantie buiten", die zich dezen arbeid ten doel stelt. Velen schatten haar overbodig, met het oog op de reeds bestaande vacatiekolonies, maar men zag over het hoofd, dat de genoemde vereeniging iets anders bedoelt dan de vacatiekolonies willen.

Daar zijn — zoo heet het in het verslag over 1909 — zoovele kinderen, die niet ziek zijn, die geen geregeld geneeskundige verpleging behoeven, maar wier blecke gelataktuur toch zegt, dat zij iets missen. En dat iets is frische lucht, de heerlijke, longen-versterkende en wangen-buinende buitenlucht. En nu is het doel van "Vacantie Buiten", gelegenheid te doen zoeken, waar zulke bleekzuigige, smalwangige stadskinderen eenige weken kunnen genieten van hetgeen zij zoozeer behoeven. Om nu het kind niet te rukken uit het Christelijk gezinleven, waaraan het gewend is, tracht "Vacantie Buiten" christelijke gezinzen te vinden in de gezonde streken van ons land, waar deze kinderen gastvrij ontvangen worden.

Dacht menigeen, dat dit niet gaan zou, het feit, dat in 1909 reeds 90 gezinzen zich bereid verklaarden, een kind op te nemen, zegt, dat de arbeid der vereeniging zelfs groote levensvatbaarheid heeft, gelijk anderszits de omstandigheid, dat in 1909 37 jongens en 74 meisjes uitgezonden konden worden, getuigt, hoereer de christenouders in de stad vertronnen stellen in de vereeniging.

Na is het uit den aard der zaak gemakkelijker, de Christogezinzen op het platteland, die daartoe gelegenheid hebben, aan te sporen, hun huis voor een of meer stadskinderen open te stellen, maar menigen, die op zichzelf daartegen geen bezwaar zou hebben, aarzelt het te doen, omdat hij niet weet, wat voor kinderen hem dan in huis zullen worden gestuurd. Het is dan ook niet overbodig, het een en ander

te vermelden, dat kan medewerken om ook de ontvangende ouders vertrouwen te doen stellen in de vereeniging.

Allereerst zal men medegedeeld, dat de vereeniging geen kind uitzendt, dat niet vooraf geneeskundig is onderzocht en waarvan het niet medich vaststaat, dat zijn verblijf in het gezin buiten uit gezondheidskundig oogpunt geen schade kan stichten. Maar daarbij laat de vereeniging het niet blijven, want zij wijst de kinderen met bealtheid af, als de inlichtingen omtrent hun gedrag niet in alle opzichten aan de gestelde eischen voldeden. Geboortzaamheid en goed gedrag — zoo lezen we in het boven geciteerde verslag — waren onze eischen in de eerste plaats. Zij, die zoo gastvrij hunne huizen openstelden, mochten niet kunnen klagen over ongehoorzaamheid en ongematigdheid hunner uitgezonden gasten, en van 103 van de 106 uitgezonden vermeldde het rapport, dat bij ons lukwam, dat het gedrag was geweest: „voldoende", „goed", „zeer goed" of „uitmuntend". Slechts van 1 jongen en 3 meisjes kwam een minder goed rapport in. Was dit laatste zooveel voor de ontvangende families als voor het bestuur minder aangenaam, toch geeft dit kleine getal (nog geen 3 pCt. van het aantal uitgezonden) geen reden om niet met volle vrijmoedigheid ook voor den aanstaande zomer de gastvrijheid der Christenen in de gezonde streken van ons land in te roepen.

Tegenover deze drie teleurstellingen staan zoovele heerlijke ervaringen; zoovele bemoedigende voorbeelden van liefde en genegenheid tusschen de gezinnen en hunne jeugdige gasten. Van meer dan één familie vernamen wij, dat het haar speet, dat de 3 of 4 weken reeds om waren, en meer dan één kind kwam thuis met een aardige herinnering of 'n foto, waarop het stond in den familiekring als lid van het gezin. Zie, dit bemoedigt en dit geeft het bestuur nieuwe lust, om op den weg voort te gaan en den arbeid voor 1910 weder op te nemen."

Op grond van een en ander behoef men zich dus op het platteland niet bevreesd te maken, dat men lastige kinderen of zieke kinderen in huis krijgt, zoodat met gerustheid gevraagd kan worden, dat zij, die gelegenheid hebben een of meer kinderen optememen, zich met het oog op de naderende zomervacantie met opgave van hun adres als adressants wenden tot den ren Secretaris, den heer G. Mays, te Hugo de Grootstraat 8, Amsterdam.

Gevraagd wordt opname voor 3 of 4 weken, maar wil men, met goedvinden van de ouders en het bestuur, de kinderen langer houden, dan is dit natuurlijk des te beter. Feit is, dat in 1909 ruim 20 pCt. der kinderen langer dan 4 weken buiten bleef, en bijna 50 pCt. langer dan 3 weken. Wat ook wel als bewijs mag dienen, dat de opennemende gezinnen van de kinderen geen hinder of overlast hebben ondervonden.

Officiële Berichten.

Aan de Kerkeraden in Zuid-Holland (Zuidelijk gedeelte).

De particuliere Synode heeft besloten, dat deputaten naar art. 11 en 13, het financiële stuk, u toegezonden, per circulaire zullen toelichten, om het in de Synode van 1911 te behandelen.

Gij wordt dus verzocht het u reeds toegezonden financiële stuk te hewaren.

M. H. K. MOL, *scr. - pen.*
Zwartwaal, 21 Juni 1910.

De Kerkerad van de Geref. Kerk te Eindhoven — Stratum, overwegende dat in den laatste tijd vele huisgezinnen als ook allestaande personen van elders naar hier overkomen, waaronder ook worden gevonden van Geref. belijdenis, verzoekt de opzieners van alle Geref. Kerken in Nederland hem te willen zenden de namen en, zoo mogelijk, het adres van de personen of gezinnen, die naar hier vertrokken of alsnog vertrekken.

Door de groote uitbreiding van de gloeilampen-fabriek der firma Philips & Co., en daarmede ook van het personeel van die fabriek, zou het niet te verwonderen zijn, als hier personen zijn of komen die, in den beginne in verkeerd gezelschap gerzende, daarin blijven voortleven en zich, doordat zij hier onbekend zijn, zich aan het oog der Geref. Kerk trachten te onttrekken. Het is daarom van groot belang, dat de Kerkerad voornoemd zoo spoedig mogelijk bericht ontvangt, zoewel van ouders of voogden als van den Kerkerad hunner woonplaats, opdat bedoelde personen zoo spoedig mogelijk kunnen bezocht worden.

Aan belanghebbenden wordt tevens medegedeeld, dat voor eene betrekking op die fabriek in de eerste plaats in aanmerking komen personen van den Protestantischen godsdienst, en dat vooral meisjes tusschen de 14 en 23 jaar hier te allen tijde werk kunnen vinden.

Iedien op de eene of andere plaats groote gezinnen mochten zijn, die in de plaats hunner inwoning slechts met moeite in hun onderhoud kunnen voorzien, en waar vooral meisjes van bovengenoemde leeftijd zijn, kunnen zij, indien zij lust hebben naar hier over te komen, zich om nadere inlichtingen wenden tot den Kerkerad bovengenoemd, die ze hun dan gaarne zal verstrekken, zoover hem mogelijk is.

Namens den Kerkerad:
A. WILDEBOER, *scriba.*
Eindhoven, 22 Juni 1910.

Korte notulen van de vergadering der classis Klundert te Breda op 24 Mei 1910.

Geopend wordt de vergadering door Ds. A. L. Ruys als praeses met het zingen van Ps. 133: 1, het lezen van I Cor. 13 en gebed.

De presentielijst wordt geteekend en kosten verrekend.

Intusschen zijn door den praeses aangewezen tot het nastien der credentiebrieven de B's Schriek en v. d. Sluifs, die rapporteren, dat alle Kerken (1 uitgezonden) wettig vertegenwoordigd zijn. Eene Kerk door een secundus. Een Kerk, wier credentiebrieff afwezig was, wordt bij uitzondering toegelaten om zitting te nemen.

I Moderamen bestaat voorts uit Ds. A. J. Mulder, scriba en Ds. L. G. Goris, assessor.

De notulen worden gelezen, goedgekeurd en geteekend.

De classis-correspondent deelt mede, dat o. a. is ingekomen een verzoek der classis 's Bosch om hulp.

Het rapport van een vorige visitatie in éene Kerk over 1909 wordt door Ds. Mulder gelezen.

Ds. Zwiers leest het rapport der passagehouders kerkvisitatie, dat na eebige bespreking wordt goedgekeurd met dank aan de visitatores en den rapporteur.

Namens Ds. Punt wordt rapport uitgebracht over hulpbehoevende Kerken. Hoewel op 't oogenblik nog een oversicht in kas is, wenscht de vergadering toch de hulp der Kerk, kas voor hulpbehoevende Kerken aan te vragen voor M.

Inteekenbiljet.

De ondergeteekende, abonnet op *De Heraut*, wenscht te ontvangen: een ex. van de Uitgave in boekformaat der artikelenreeks *Pro Rego* door Dr. A. KUYPER, in drie deelen voor den prijs van f 7.50 (bij vooruitbetaling te voldoen) voor zichzelf en bovendien — ex. van dit premiewerk voor zijne medelezers, namelijk voor:

(naam) _____ te _____

(naam) _____ te _____

Saam _____ exemplaren, waarvoor de gelden, bedragende per kwartaal / 1.25 door ondergeteekende per postwissel zullen worden toegesonden.

per ex. _____ de Administratie van *De Heraut* wordt verzocht per kwitantie te innen.

Bij het compleet komen van het premiewerk verzoekt ondergeteekende toezending van _____ stel losse banden.

(Naam) _____

(Woonplaats) _____

(Datum) _____

Ds. Mulder doet namens de Dep. voor den Evangelisatiearbeid verblijvende mededeelingen. Grond is te Venlo aangekocht. Voorgesteld zal worden, spoedig tot kerkbouw over te gaan. Tilburg is van een Dienaar des Woords voorzien. Eindhoven — Stratum nog niet. De overige posten zijn niet zonder vooruitgang.

Benoemingen: Voor approbatie en losmaking worden aangewezen de Kerken Klundert en Eijjaart. Na bespreking van het voorstel der Kerk van M., om niet tweemaal achtereen dezelfde personen af te vaardigen naar de Part. Synode, dat niet aanvaard werd, worden naar de Part. Synode afgevaardigd de D. d. W. Mulder, Zwiers en Goris, prim; Ruys en Munnik, secundi; en de onderlingen: J. Maris A.L., Fijnaart, P. K. van Boon, Breda, H. N. Basoeki, Moerdijk, prim; A. Hendriks, Zevenbergen, A. C. v. Drimmelen, Klundert, E. Maris N., Willemstad, secundi. Aanbevolen aan de Part. Synode voor Dep. voor den Evangelisatiearbeid Ds. Mulder, Ds. Goris en Oud, J. L. Schalekamp.

De vacaturbeurten worden geregeld. Aan de classis 's Bosch wordt hulp verleend, n.l. 12 Juni Ds. Ruys voor Hensden en 7 Aug. Ds. Munnik voor Helmond.

Bij de rondvraag naar art. 41 wordt advies gegeven aan enkele Kerken in tuchtgevallen.

Aan Moerdijk wordt de gewone drie-maandelijkse steun, almede de buitengewone voor een jaar toegekend.

De rekening van den quaestor wordt nagezien en goedgekeurd op voorstel der commissie ad hoc.

Naar aanleiding van eene vraag over consulent's taak wordt uitgesproken, dat de Kerkerad in overleg trede met den consulint in zake uitbrengen van beroep.

Door vertrek van den praeses leidt de assessor de vergadering.

De e.k. vergadering wordt saamgeroepen door Zevenbergen te Breda op 24 Aug. 1910 om half tien.

De korte notulen worden gelezen en goedgekeurd.

De scriba dankt de waarnemende praeses sluit de vergadering.

Op last der vergadering:
L. G. GORIS, *h. t. assessor.*

Buitenland.

Duitsland. Ontkerstening der massa. Uit Baden.

De redactie van de *Post*, het Berlijnsche hoofdorgaan der Rijkspartij, schreef een lang artikel, waarin over het onkerkelijk worden van het volk gehandeld wordt. Zij schreef: "Er is niet meer aan te twijfelen, wij staan voor het feit dat de breede massa van het volk aan de kerk in toenemende mate den rug toekent. Dit wordt niet alleen bewezen, doordat van jaar tot jaar steeds meerderes de landskerk een scheidsbrieff geven, maar ook door het steeds dalende cijfer van avondmaalgenosers, door het verminderten van den verkoop van Bijbels, en boven alles door het steeds kleiner wordend geal van jongelieden die predikant willen worden. Eenige cijfers toonen dit alles sonne klaar aan. In 1909 verlieten 2228 personen de Pruisische landskerk, tegenwoordig is dit getal jaarlijks 20,000. Het Sakische bijbelgenootschap deelt mede, dat in 1907 50,000 nieuwe Testamenten en 8500 O. en N. Testamenten minder werden geleverd dan in 1906. Voor de andere Pruisische provincien zijn jaarlijks 250 candidaten noodig om de vacant geworden predikantsplaatsen te bezetten. In 1895 werden nog 312 kandidaten als predikant bevestigd; in 1907 was dit aantal tot 182 geworden, en sedert werd het waarschijnlijk nog lager. In nog grootere mate nam het aantal studenten in de Godgeleerdheid af. Dat zijn bedenkelijke teekenen".

Wij moeten dit helaas toestemmen. Zij die Zion liefhebben, mogen hierop wel acht slaan en den Heere bidden, dat in dezen ernstigen toestand verandering kome.

In 1876 voede men in Baden overal de neutrale (simulair) school in. Het liberalisme verwachtte daarvan groote dingen; doch men is bedrogen uitgekomen. Het werd geen vrede tusschen de belijders der verschillende Kerken. De macht van de Kerk van Rome werd niet verbroken, maar veeleer versterkt. Het liberalisme, dat zich door de neutrale school van de leiding der geesten zoest meester te maken, heeft aan macht en aanzien verloren, maar de sociaal-democraten zijn er boven op gekomen. Al was de school toegenakelijk voor kinderen van allerlei gezindten, zoo worden toch twee derden der schoolen door kinderen van dezelfde kerkelijke kleur bezocht, slechts op één derde deel worden kinderen van verschillende kerken onderwezen.

In het begin van dit jaar hebben nationaal-liberalen en socialisten een voorstel in de landsverteenwoordiging gedaan, om de drie nog bestaande confessioneele kweekscholen voor onderwijzers op te heffen. De minister Von Dasch verklaarde, dat de regering besloten had daartegen positie te nemen, omdat het voorstel ten doel had, dat het Godsdienstonderwijs in de scholen niet meer door de onderwijzers zou gegeven worden. En afschaffing van het Godsdienstonderwijs was niet te

verwachten. Een nationaal-liberaal antwoordde hierop, dat het niet de bedoeling van het voorstel was, dat van wege de kerk het Godsdienstonderwijs zou gegeven worden; daaruit zouden gevolgen voortvloeien die de nationaal-liberalen niet wenschten.

Tegenover de klacht dat de onderwijzers gedwongen werden tegen hunne overtuiging Godsdienstonderwijs te geven, verklaarde de minister, dat niemand gedwongen werd onderwijzer bij de volkschool te worden. Het is den ouders der jongelieden die in den dienst der school treden, bekend, dat hunne zonen ook in de toekomst Godsdienstonderwijs moeten geven. Het is daarom deswaas, als men den Staat verwijt, dat hij gewetensdwang uitoefent.

Wij verblinden er ons in, dat een minister op deze manier het drijven der liberalisten weet te weerstaan, al zagen wij liever dat zij, die in bladen voor het behoud van Godsdienstonderwijs ijveren, de Simulacra-school prijsgaven, om Christelijke scholen te stichten.

WISCKEL.

Vooy Kinderen.

AAN VRAGERS.

Weer een tweetal vragen doet H. te R.

De eerste luidt:
Men hoort wel eens zeggen: Klaar is Kees; waarom wordt hier juist Kees genoemd?
Hierop is te antwoorden dat Kees hier in 't algemeen een mensch kan aanduiden, gelijk bijv. dikwijls ook de naam Jan doet. "Kees" zoo dan zijn gebruikt om denzelfden klank te hebben, waarmede "klaar" begint, net als in: Lief en leed, bont en blauw, enz.

Wel zoo aardemelijk echter komt mij voor, dat Kees hier niet is dan een andere uitspraak van kaas, gelijk ze in Noord-Holland gehoord wordt. In Holland werd en wordt nog altijd zeer veel kaas vervaardigd, en zoo kon dan ook de uitdrukking: klaar is de kaas, heel licht gebruikt worden voor: de zaak is klaar.

De tweede vraag luidt:
Waarom noemt men een groot glas soms een Roemer?
Waarschijnlijk is dit afgeleid van het woord: roemen of zich beroemen, zwetsen, pochen, gelijk lieden die bij den wijn zitten en veel drinken, vaak plegen te doen.

Op een vraag van P. F. over eenheidensche voorouders, diene dit tot antwoord:
De dagen der week hebben hun namen van afgoden ontvangen, die *Germaansche* volken godsdienstig eerden. Daar niet alleen de *Baltavieren*, maar ook waarschijnlijk de *Frisen* van hen afkomstig zijn, veronderstelt men bij den dezelfde zeden, gewoonten, godsdienst, enz.

Zij noemden de dagen der week aldus:
zondag, Zondag, gewijd aan de dienst der zon; maandag, Maandag, aan dien der maan; tuesday, Dinsdag, aan dien van den afgod Tuisko; woensdag, Woensdag, aan dien van den afgod Merkurius, onder den naam van Wodan; thursday, Donderdag, aan dien van den afgod Thor of Thurne; vrijdag, Vrijdag, aan dien van den afgodin Friga; zaterdag, Zaterdag, aan dien van de afgod Saturnus.

Ook bewezen zij godsdienstige eer aan het vuur. Later, misschien ten gevolge van de komst der *Romijnen*, zijn zij tot beiddienmat vervallen, zooals uit de overblijfselen van afgoden blijkt. Op verschillende plaatsen heeft men beelden van Jupiter, Neptunus, Priapus, Diana, Iis, Nihalensis, enz. gevonden.

Welke Bijbels, zoo vraagt S. te B., had men hier voordat de Statenbijbel in het licht was gegeven?
Laurens Koster heeft, zooals men weet, in 1423 de *boekdrukkunst* te Haarlem uitgevonden. De *Spiegel onzer behoudenis*, een werk van een onbekend schrijver, is het eerst door hem gedrukt.

In 1477 verscheen in Nederland de eerste druk van het *Oude Testament te Delft*. De drukkers geven aan het slot van het werk hun oogmerk in de volgende bewoordingen te kennen: "Ter eeren Gods, tot nut ende sughtinge der Kersten Geloovige menschen, geprint tot Delft in Holland, bij mij Jacob Jacobsz, ende Maurits Emans van Middelburg 1477".

In 1523 verscheen het *Nieuwe Testament te Amsterdam*. Vervolgens ging men met het drukken van Bijbels ijverig voort, als in 1534, 1541, 1549, 1544, 1545.

Toen de eerste drukkers alhier door vervolging het leven verloren, verkreeg men Bijbels uit Emden in Oost-Friesland, welke stad de moeder van vele kerken is geweest. Ten behoeve der *Nederlanders* werden aldaar in 1556, 1560 en 1563 Bijbels gedrukt. Later volgde de zogenoemde "Liesveldsche Bijbel" te Antwerpen, die herhaaldelijk werd uitgegeven. De drukker boette de uitgaaf met zijn leven, omdat hij in de kanteekeningen had durven zeggen, dat op dien steen getimmerd (d. i. gegrond) te zijn in zijn hoop te stellen op Christus alleen". Dat kon het pseudom niet dalden.

Welker betaalde men voor een Bijbel te Parijs, op perkament geschreven, de som van vier of vijfhonderd kronen.

Ook weten we, dat nog veel later een boer eens een vracht hoof gaf voor één bladajde uit